

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členiek senátu JUDr. Jany Henčekovej a JUDr. Valérie Mihalčinovej v právnej veci žalobkyne **E. O.**, *zastúpenej advokátom JUDr. J. K.*, proti žalovanému **K. S. Ú. v P.**, Námestie mieru č. 3, Prešov, *zastúpený advokátom JUDr. M. P.*, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 16. januára 2006, č. 2006-54/164-2/SP-VB, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 17. apríla 2007, č. k. 1 S 42/06-44, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 17. apríla 2007, č. k. 1 S 42/06-44 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Prešove zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala zrušenia rozhodnutia žalovaného, ktorým bolo zamietnuté jej odvolanie a potvrdené rozhodnutie stavebného úradu – Mesta P. zo dňa 6. októbra 2005, číslo P/2005/3186-La, ktorým dodatočne povolilo na pozemku parc. č. X, X, katastrálne územie P. drobnú stavbu – letnú kuchyňu pri penzióne L. v P. pre stavebníka V.L., a vrátenie veci Mestu Prešov na ďalšie konanie a rozhodnutie. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplynul záver, že rozhodnutie žalovaného je správne a zákonné a krajský súd nezistil porušenie subjektívnych práv žalobkyne.

Včas podaným odvolaním sa žalobkyňa domáhala, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok a žalobe vyhovel, eventuálne navrhla napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Opätovne namietala postup stavebného úradu najmä vzhľadom na to, že bola dodatočne povolená drobná stavba, pričom postupom a rozhodnutím stavebného úradu sa vytvoril faktický stav, ktorý v podstate znemožnil vytvorenie iného prístupu k parkovisku, ktoré stavebník plánuje na svojom pozemku postaviť, čím sa vytvorí stav, že právo prechodu po pozemku žalobkyne k parkovisku stavebníka budú využívať nielen vlastníci pozemku, ale neobmedzený počet osôb. Uviedla, že z jej pozemku sa vytvára verejná komunikácia, pričom stavebný úrad musí takúto okolnosť v rámci rozhodovania o povolení stavby riešiť a rešpektovať. Poukázala aj na to, že v súvislosti s právom prechodu, ktoré zaťažuje jej pozemok, sa dostáva do bludného kruhu, keď na jednej strane Okresný súd v Prešove zamietol jej žalobu vo veci zrušenia vecného bremena a práva prechodu s konštatovaním, že ešte nedošlo k zmene pomerov, lebo rozhodnutie stavebného úradu o povolení stavby nebolo právoplatné a na druhej strane žalovaný zamietol jej odvolanie na tom základe, že žaloba vo veci Okresného súdu v Prešove sp. zn. 9 C 62/04 bola zamietnutá.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť. K veci uviedol, že krajský súd sa s námietkami žaloby dôsledne vypořiadal. Odvolacie námietky pokladal za vyvrátené a napadnutý rozsudok prvostupňového súdu za vecne správny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) prejednal vec podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 1 v spojení s § 246c OSP v neprítomnosti účastníkov, ktorí boli na odvolacie pojednávanie riadne predvolaní (§ 246c, veta prvá, § 211 ods. 2 a § 101 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Rozhodol na odvolacom pojednávaní podľa § 250ja ods. 3 OSP dňa 30. januára 2008 rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil. Žalobkyňa a jej právny zástupca neúčast' na odvolacom pojednávaní písomne ospravedlnili a súhlasili s tým, aby odvolacie pojednávanie prebehlo bez ich prítomnosti.

Z obsahu predložených spisov odvolací súd zistil, že predmetom súdneho preskúmacieho konania je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobkyne (vlastníčky susediacich pozemkov a stavieb) a potvrdené rozhodnutie Mesta Prešov zo dňa 6. októbra 2005, číslo P/2005/3186-La, ktorým dodatočne povolilo na pozemku parc. č. X, X, katastrálne územie P. drobnú stavbu – letnú kuchyňu pri penzióne L. pre stavebníka V.L.. Žalobkyňa bola účastníčkou stavebného konania podľa § 59 ods. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku v znení neskorších predpisov (stavebný zákon), podľa ktorého účastníkmi stavebného konania sú tiež osoby, ktoré majú vlastnícke alebo iné práva k pozemkom a stavbám na nich vrátane susediacich pozemkov a stavieb, ak ich vlastnícke alebo iné práva k týmto

pozemkom a stavbám môžu byť stavebným povolením priamo dotknuté. V odvolaní proti rozhodnutiu o dodatočnom povolení drobnej stavby, v žalobe ako aj v odvolaní proti rozsudku krajského súdu žalobkyňa opakovane poukázala na to, že dodatočne povolená stavba je umiestnená tak, aby stavebník nemal možnosť prístupu k plánovaným parkovacím miestam po svojej parcele a preto mu bude výhodnejšie trvať na tom, aby susediacu parcelu (vo vlastníctve žalobkyne), zaťaženú právom prechodu, naďalej využíval ako prístupovú cestu, aj keď do vydania stavebného povolenia mal na svojom pozemku dostatočné a vhodné priestory na vybudovanie prístupovej cesty. Namietala tiež, že neboli dodržané podmienky z hľadiska ochrany chráneného stromu – platanu. Žalovaný sa v odvolacom konaní námietkami žalobkyne zaoberal. Nezistil porušenie stavebného zákona v konaní stavebného úradu (Mesta P.) v konaní o vydanie dodatočného povolenia stavby, ktorý si pred jeho vydaním zadovážil vyjadrenia dotknutých orgánov štátnej správy, vrátane vyjadrenia Obvodného úradu životného prostredia v Prešove podľa § 9 ods. 1 písm. b) zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov ako aj vyjadrenia Štátnej ochrany prírody Slovenskej republiky, Regionálnej správy ochrany prírody a krajiny Prešov z 24.08.2005, v ktorom sa uvádza, za akých podmienok odporúčajú povoliť výstavbu letnej kuchyne vo vzťahu k chránenému stromu Prešovský platan. V čase rozhodovania žalovaného už bolo právoplatne rozhodnuté aj o žalobe o zrušenie vecného bremena, v ktorom spore nebola žalobkyňa úspešná. Žalovaný správny orgán svoje zamietajúce rozhodnutie o odvolaní stručne odôvodnil zamietajúcim rozsudkom súdu vo veci zrušenia vecného bremena. Ako vyplýva z odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 3 Co 247/05-153 z 15.11.2005 (str. 10 uvedeného rozsudku), žaloba bola považovaná za predčasnú, keďže ešte nebola zrealizovaná rekonštrukcia cesty a nebola inak riešená otázka prístupu a vecné bremeno sa užíva v súlade s rozsudkom Okresného súdu v Prešove sp. zn. 11 C 249/99, od vydania ktorého nedošlo k takej zmene pomerov, aby to malo za následok hrubý nepomer medzi vecným bremenom a výhodou oprávneného.

Odvolací súd sa preto stotožnil so záverom žalovaného správneho orgánu, že stavebný úrad (Mesto P.) neporušil zákon pri vydaní dodatočného povolenia drobnej stavby, kde zákonný postup je s poukazom na ustanovenie § 63 stavebného zákona značne zjednodušený. V prípade, že nastanú následky, ktoré predpokladá žalobkyňa, teda že právo prechodu cez jej pozemok bude neprímerane využívané aj inými osobami okrem vlastníkov susediacej nehnuteľnosti a že po rekonštrukcii ulíc Okružnej a Požiarnickej vlastníci susediacej nehnuteľnosti budú mať možnosť aj inak riešiť prístup na svoju nehnuteľnosť, pri podstatnej zmene pomerov by žalobkyňa mala možnosť opäť podať žalobu o zrušenie vecného bremena s odvolaním sa na ustanovenie § 151p ods. 3 Občianskeho zákonníka; vzhľadom na ustanovenie § 159 ods. 3 OSP by však nemohlo ísť o žalobu s totožným tvrdením.

Keď teda krajský súd dospel k právnomu záveru, totožnému so záverom správnych orgánov a rozhodol, že preskúvaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobkyne, tento jeho názor považoval aj odvolací súd z dôvodov uvedených vyššie, za správny. V stavebnom konaní nedošlo k porušeniu ustanovení stavebného zákona ani zákona o ochrane prírody a krajiny s ohľadom na chránený strom – Prešovský platan. Ďalšími námietkami žalobkyne, týkajúcimi sa rovnosti procesných strán v konaní, sa odvolací súd nezaoberal, lebo sa týkali iného konania, resp. porovnávania konania v danej veci s iným stavebným konaním (v ktorom bola žalobkyňa stavebníčkou), takže nešlo o vecné námietky. Rozsahom súdneho preskúvacieho konania a úlohou súdu v správnom súdnictve sa v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne zaoberal krajský súd a Najvyšší súd Slovenskej republiky na toto odôvodnenie v podrobnostiach odkazuje.

Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 OSP potvrdil. Pritom sa stotožnil s právnym posúdením a dôvodmi krajského súdu, viazaný tiež rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 212 ods. 1 OSP ako aj rozsahom a dôvodmi podanej žaloby (§ 249 ods. 2 OSP).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 OSP tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Neúspešnej žalobkyňi náhrada trov odvolacieho konania nepatrí a žalovanému nevznikol zákonný nárok na ich náhradu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

V Bratislave dňa 30. januára 2008

JUDr. Elena K o v á č o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová